

stand. Det er en forudsætning for de nævnte familiemedlemmers adgang til at tage ophold hos arbejdstageren, at denne for sin familie råder over en bolig, der opfylder de krav, der anses for normale for indenlandske arbejdstagere i det område, hvor arbejdstageren er beskæftiget. Denne betingelse må ikke medføre forskelsbehandling mellem indenlandske arbejdstagere og arbejdstagere fra andre medlemslande.

Artikel 1, stk. 1, litra c og d, og stk. 2, i Rådets direktiv af 21. maj 1973 om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsningerne inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser (73/148) (EF-Tidende 1973 L 172/14) regulerer adgangen for familiemedlemmer til EU-borgere, der gør brug af EU-rettens regler om fri bevægelighed i forbindelse med etablering af selvstændig erhvervsvirksomhed og udveksling af tjenesteydelser, til at tage ophold hos disse. Direktivet indeholder et forsørgelseskrav svarende til forordningens, men ikke noget boligkrav.

Forordningens og direktivets regler om adgangen for EU-borgerens familiemedlemmer til at tage ophold hos EU-borgeren er gengivet i EF/EØS-bekendtgørelsen.

Udlændingemyndighederne stiller i dag ikke krav om, at EU-borgeren er i stand til at forsørge de familiemedlemmer, hvis adgang til at tage ophold hos EU-borgeren ifølge forordningens artikel 10 og direktivets artikel 1, stk. 1, litra c og d, og stk. 2, kan betinges af, at den pågældende forsørger dem. Udlændingemyndighederne forlanger i sådanne sager alene dokumentation for, at EU-borgeren faktisk forsørgede de pågældende i hjemlandet indtil ansøgningstidspunktet.

Det må antages, at der efter EU-retten kan stilles krav om, at EU-borgeren på ansøgningstidspunktet kan forsørge de pågældende familiemedlemmer. Der er således i forordningens artikel 10, stk. 2, opstillet den betingelse, at familiemedlemmet »forsørges af eller i hjemlandet er optaget i den nævnte arbejdstagers husstand«, hvilket indikerer, at forsørgelsen – i modsætning til optagelsen i arbejdstagerens husstand i hjemlandet, der i sagens natur højst kan bestå indtil tidspunktet for arbejdstagerens udrejse – skal være aktuel på ansøgningstidspunktet. En omtrent enslydende formulering findes i direktivets artikel 1, stk. 2. Endvidere forudsættes familiemedlemmer til en række andre kategorier af EU-borgere end sådanne, som gør brug af EU-rettens regler om arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., ikke at måtte falde værtsmedlemslandets sociale system til byrde. Der henvises i den forbindelse til artikel 1 i Rådets direktiv af 29. oktober 1993 om op-

holdsret for studerende (93/96) (EF-Tidende 1993 L 317/59), til artikel 1 i Rådets direktiv af 28. juni 1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet (90/365) (EF-Tidende 1990 L 180/28), samt til artikel 1 i Rådets direktiv af 28. juni 1990 om opholdsret (90/364) (EF-Tidende 1990 L 180/26).

Udlændingemyndighederne stiller i dag endvidere ikke boligkrav som betingelse for familiemedlemmers adgang til at tage ophold hos en EU-arbejdstager.

Fra og med EU-udvidelsen den 1. maj 2004 vil det blive stillet som betingelse for familiesammenføring til en herværende EU-borger, som gør brug af EU-rettens regler om arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., at denne dels godtgør at have forsørgt og fortsat at være i stand til at forsørge de familiemedlemmer, hvis adgang til at tage ophold hos den pågældende ifølge artikel 10 i forordning 1612/68 og artikel 1 i direktiv 73/148 kan betinges af, at den pågældende forsørger dem, dvs. andre familiemedlemmer end ægtefæller og efterkommere under 21 år, dels – hvis den herboende EU-borger er arbejdstager – for sin familie råder over en bolig, der opfylder de krav, der anses for normale for indenlandske arbejdstagere i det område, hvor arbejdstageren er beskæftiget.

Forsørgelseskravet vil blive anset for opfyldt, hvis EU-borgeren frem til tidspunktet for ansøgningen om familiesammenføring forsørgede de relevante familiemedlemmer i hjemlandet (eller det senere opholdsland), og hvis EU-borgeren på tidspunktet for ansøgningen om familiesammenføring råder over en indkomst, som mindst svarer til, hvad EU-borgeren og de pågældende familiemedlemmer tilsammen ville have i indkomst, dersom de alene hver især modtog den laveste indkomsterstattende ydelse, der kan modtages efter den danske sociallovgivning.

Efter EF-domstolens praksis kan boligkravet efter artikel 10, stk. 3, i forordning 1612/68 ikke forlanges opretholdt udover det tidspunkt, hvor familiemedlemmet tager bolig hos arbejdstageren, medmindre denne skaffer sig en bolig, som opfylder kravene i artikel 10, stk. 3, alene med henblik på at skaffe sine familiemedlemmer opholdstilladelse og umiddelbart efter opnåelsen af tilladelsen fraflytter boligen, jf. EF-domstolens dom af 18. maj 1989 i sag 249/86, Kommissionen mod Tyskland (Saml. 1989 1263).

Boligkravet vil derfor alene blive forlangt opfyldt på tidspunktet for meddelelsen af familiesammenføringen. Da tilsvarende hensyn gør sig gældende for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt forsørgelseskravet kan forlanges løbende opfyldt, vil forsørgelseskra-